

مناسب‌سازی و دسترسی پذیری محیط برای گروه‌های آسیب شنوایی

منصور برجیان

انجمن علمی و آفرینش‌های هنری معلولان ایران

یکی از گروه‌هایی که حضور آنها در جامعه در نگاه اول هیچ نشانی از معلولیت ندارند و هیچ کس تا مرحله گفتگو و تعامل با آنان متوجه عارضه کم شنوایی یا ناشنوایی آنان نخواهد شد. این افراد جزء گروه‌های آسیب شنوایی هستند. لازم به ذکر است که متأسفانه در امر مناسب‌سازی و دسترسی پذیری اماکن شهری این گروه نادیده گرفته شده و به هیچ وجه سیستم‌های دیداری و تابلوهای راهنمای هشداردهنده طراحی و پیش‌بینی نشده است.

ضمن اینکه رابط ناشنوایان در هیچ یک از مراکز اداری، تجاری و خدماتی وجود نداشته و حتی در بزرگ‌ترین رسانه تصویری کشور اثری از رابط ناشنوایان دیده نمی‌شود و این بی‌توجهی به حقوق حقه این گروه از جامعه جای تأمل و تأسف دارد. با توجه به اینکه افراد کم‌شنوا و ناشنوا از نظر ظاهری هیچ علائمی در خصوص معلولیتشان وجود ندارد حتی در مورد علائم ویژه برای رانندگی آنها. لذا مناسب‌سازی در اماکن شهری، عمومی، تجاری به نوعی باید با تابلوهای استاندارد بین‌المللی تعریف شده، در محل‌های دسترسی پذیر نصب گردد تا این عزیزان بتوانند مانند سایر افراد جامعه بدون نیاز به همراه به امورات روزمره خود رسیدگی نمایند. از طرف دیگر باید خودرو این افراد هم مانند پلاک خودرو معلولان جسمی حرکتی دارای چسب و آرم ویژه ناشنوایان برای شناسایی باشد. وجود علائم ویژه بر روی خودرو این عزیزان می‌تواند هشدار و اطلاع‌رسانی به رانندگان دیگر خودروها باشد که این امر از ایجاد تنش و درگیر می‌تواند جلوگیری نماید.

تابلوهای اطلاع‌رسانی، راهنما و هشداردهنده نوشتاری در زمان بروز حوادث غیر مترقبه از جمله آتش سوزی، زلزله، خرابی یا ریزش ساختمان و... می‌تواند در حفاظت جان این گروه از آحاد جامعه بسیار اثر بخش باشد.